

εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν ὁδὸν Λίλλης, διερω-
τώμενος καθ' ὅλον τὸν δρόμον ὁποῖαν πρό-
φασιν ἔμελλε νὰ εὕρῃ, ὅπως λαλήσῃ πρὸς
τὴν Ἀντωνίναν.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπε καθ' ἑαυτόν, πρέ-
πει νὰ τῇ ὁμιλήσω· κατὰ τὴν γνώμην
μου δέ, τὰ εἰλικρινῆ μέσα εἶναι τὰ καλ-
λίτερα. Πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ
Ἐδμόνδου.

ΙΓ'

Φθὰς εἰς τὴν ὁδὸν Λίλλης, ὁ Γουσταῦος
ἀνέβη εἰς τοῦ κ. Δεβώ.

— Κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ εἰπῇτε εἰς
τὴν δεσποινίδα Δεβώ, εἶπεν εἰς τὸν ἑλ-
θόντα νὰ τῷ ἀνοιξῇ τὴν θύραν ὑπηρετήν,
ὅτι κάποιος τὴν περιμένει εἰς τὴν αἰ-
θουσαν.

Ὁ Γουσταῦος εἶχεν εἶπη ταῦτα διὰ
τόνου τόσον ἀποφασιστικοῦ, ὥστε ὁ ὑπη-
ρέτης ἀπεκρίθη αὐτῷ ὑπακούων.

Ὁ Γουσταῦος εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς τὴν
γνωστὴν ἡμῖν αἴθουσαν, ἔνθα ἡ Ἀντω-
νίνα ἐνεφανίσθη μετὰ τινὰς στιγμὰς.

— Σεῖς με ζητεῖτε, κύριε; εἶπεν εἰς
τὸν Δωμῶν ἐκπληκτος.

— Ναί, δεσποινίς, ὑπέλαβεν ὁ Γου-
σταῦος, καὶ θὰ σας παρακαλέσω μάλι-
στα νὰ κλείσετε τὴν θύραν τοῦ δωματίου
σας, ἐπειδὴ ὅ,τι μέλλω νὰ σας εἶπω δὲν
εἶναι δυνατόν καὶ δὲν πρέπει νὰκουσθῇ
παρὰ μόνον ἀπὸ ὑμᾶς.

Τοιοῦτον ὕφος βεβαίως ἔπρεπε νὰ ἐκ-
πλήξῃ τὴν νεάνίδα· ἀλλ' ὁ λαλῶν πρὸς
αὐτὴν τῇ ἐλάλει τόσον ἱκετευτικῶς, ὥστε
αὐτὴ ἐκλείσει τὴν θύραν καὶ ἐλθοῦσα ἐκά-
θησε, λέγουσα:

— Σὰς ἀκούω, κύριε.

— Δεσποινίς, ἐξηκολούθησε τότε ὁ
Γουσταῦος, εἰσθε νέα, εἰσθε ὠραία, εἰσθε
κόρη ἐντίμου ἀνδρός, ἡ καρδιά σας πρέπει
νὰ εἶναι εἰλικρινής, ἀγαθὴ, συμπαθής.
Ἀκουσίως σας ὑπῆρξατε ἡ αἰτία μεγάλου
δυστυχήματος.

— Μὲ τρομάζετε, ἀνέκραξεν ἡ Ἀντω-
νίνα, οὐδὲν ἐννοοῦσα ἐκ τῆς συγκινήσεως
τοῦ Γουσταύου, οὐδ' ἀναγνωρίζουσα ἔτι
αὐτόν, καίτοι τον εἶχεν ἰδῆ λίαν ἀτελῶς,
εἶναι ἀληθές, εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Ἐδ-
μόνδου.

— Χθὲς νεαρά τις γυνὴ ἦλθεν ἐδῶ νὰ
σας προσφέρῃ κεχυφάλους, ταινίας;

— Εἶναι ἀληθές.

— Σὰς ὠμίλησε περὶ τοῦ κυρίου Δεπερέ;

— Εἶναι ἐπίσης ἀληθές, κύριε, ἀπε-
κρίθη ἡ Ἀντωνίνα ἐρυθριῶσα.

— Ὡ! ὁμιλήσατε πρὸς με ἀφόβως,
δεσποινίς, διότι οὐδεμίαν ἄλλην ἔχω μα-
ταιότητα παρὰ μόνον νὰ πιστεύω ὅτι δὲν
ὑπάρχει καρδιά εἰλικρινεστέρα τῆς ἰδικῆς
μου. Ἀνεκονίσσατε εἰς τὴν νεάνίδα αὐτὴν
ὅ,τι ὁ κύριος Δεβώ σὰς εἶπε περὶ τοῦ κυρίου
Δεπερέ, τουτέστιν ὅτι εἶναι προσβεβλη-
μένος ὑπὸ θανατηφόρου ἀσθενείας. Λοι-
πὸν, δεσποινίς, ἡ κόρη αὐτῆς, τὴν ὁποῖαν
γνωρίζω, μοὶ ἔγραψε πάντα ταῦτα, διότι
γινώσκει ὅτι ἀγαπῶ τὸν Ἐδμόνδον ὡς ἀ-
δελφόν μου, καὶ ἡ ἐπιστολὴ περιῆλθεν εἰς
τὰς χεῖρας τοῦ Ἐδμόνδου.

— Ὡ, τὸν δυστυχῆ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀν-
τωνίνα.

— Ναί, τὸν δυστυχῆ, δυστυχέστατον
τῶντι, δεσποινίς· ἐπειδὴ ἡ πρόρρησις
αὕτη τοῦ θανάτου εἶναι ἡ καταστροφὴ
ὅλων του τῶν ἐλπίδων, ὅλων του τῶν
φίλτρων, ὅλης τῆς ὄνειροποληθείσης εὐ-
τυχίας του· διότι ὁ Ἐδμόνδος σὰς ἠγάπα,
δεσποινίς· διότι σὰς ἀγαπᾷ, καὶ τώρα
θὰ εἶναι ἠναγκασμένος νὰ ἐπιβάλῃ σιγὴν
εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ ἡ καρδιά του,
ἥτις δὲν θὰ σιγήσῃ, θὰ συντριβῇ ἐν τῷ
στήθει του καὶ θὰ τον φονεύσῃ ταχύτε-
ρον καὶ πρὸ τῆς ὥρας. Λοιπὸν, δεσποινίς,
ἦλθον πρὸς ὑμᾶς εἰλικρινῶς, τιμῶς, ἀ-
πλῶς, καὶ σας λέγω: Ὑπάρχει ἄνθρωπος,
ὅστις σὰς ἀγαπᾷ καὶ ὅστις θὰποθάνῃ
νέος· ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχει μητέρα ζῶ-
σαν μόνον διὰ τῆς ζωῆς του καὶ διὰ τῆς
εὐτυχίας του. Αἰσθάνεσθε ἐν τῇ ψυχῇ σας
ικανὴν δύναμιν, ὅπως καταστήτῃ ὁ φύλαξ
ἄγγελος τοῦ ἀνδρός τούτου, ὅπως τὸν
συντροφεύσῃτε διὰ τῆς στοργῆς καὶ τῶν
φροντίδων σας μέχρι τῆς ὥρας τοῦ θανά-
του του, ὅπως ἐπικυρώσῃτε τὸ κακόν,
ὅπερ ἀκουσίως ἐπράξατε· ἡ πρέπει νὰνα-
χωρήσῃ καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰποθάνῃεἰς γωνίαν
τινὰ οὐδεμίαν ἄλλην ἔχων παρμυθίαν ἢ
μόνον τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ὀνύματός σας;
διότι, εἰμαι βέβαιος, ἡ ἀγάπη τῆς μητρὸς
του δὲν τῷ ἀρκεῖ πλέον τώρα.

Ὑπάρχουσιν αἰσθήματα μὴ ἔχοντα ἀ-
νάγκην σχολίων.

Ἀποφεύγουμεν τὴν περιγραφὴν τῆς ἐν-
τυπώσεως, ἣν ἡ διακλήρυξις αὕτη, ἡ τό-
σον ἀπλὴ καὶ τόσον παραδόξος ἐνταῦτῳ,
πρήγαγεν ἐπὶ τῆς Ἀντωνίνης· ἀλλ' ἐν
μῖξ στιγμῇ ἡ νεᾶνις κατέστη γυνὴ καὶ
ἡσθάνετο ὅλας τὰς χορδὰς τοῦ ἔρωτος,
τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς μεγαλοψυχίας, δι-
νουμένης σφοδρῶς ἐν αὐτῇ καὶ συμβου-
λευούσας τὴν εὐγενῆ πρᾶξιν, ἣν ἐζήτη-
σε παρ' αὐτῆς ὁ Γουσταῦος.

— Κύριε, εἶπε τῷ Δωμῶν διὰ φωνῆς
σοβαρᾶς, ἐγειρομένη, μοὶ ὀρκίζεσθε, ὅτι
ὅσα μοὶ εἶπετε πρὸ ὀλίγου εἶνε ἀληθῆ;

— Σὰς το ὀρκίζομαι, δεσποινίς.

— Εἰσθε βέβαιος, ὅτι γινομένη σύζυ-
γος τοῦ κυρίου Δεπερέ, θὰ ἔπραττον πᾶν
τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν, ὅπως καταστήσω
εὐτυχῆ, ὅσοιδήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ καιρὸς,
ὃν τῷ παραχωρῇ ὁ Θεός;

— Εἰμαι βέβαιος.

— Λοιπὸν, κύριε, ἀγαπῶ τὸν κύριον
Δεπερέ· ζῶντος αὐτοῦ, εἰς οὐδένα ἄλλον
θάνῃκα ποτὲ ἢ εἰς αὐτόν· φέρετε εἰς αὐ-
τὸν τὸν δακτύλιον τοῦτον, ὃν ἔχω παρὰ
τῆς μητρὸς μου, εἰς ἀρραβῶνα τοῦ ὅρκου,
τὸν ὁποῖόν σας κάμνω.

Ὁ Γουσταῦος ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα
τῆς Ἀντωνίνης καὶ ἡσπάσθη τὰς χεῖράς
τῆς, καλύπτων αὐτὰς διὰ δακρύων.

— Ὑπάγετε, κύριε, εἶπε τῷ Γουσταύω,
ἐπανελάθετε παρὰ τῷ κυρίῳ Δεπερέ· ἐγὼ
θὰ δεηθῶ ὑπὲρ τοῦ συζύγου μου.

Ταῦτα λέγουσα ἡ Ἀντωνίνα, ὡχρά, ἀ-
ξιοπρεπῆς, ὠραία, ἀκτινοβολοῦσα ἐκ νεό-
τητος, ἔρωτος καὶ καλλονῆς, ἤνοιγε τὴν
θύραν καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὸν θάλαμόν της.

Ὁ Γουσταῦος κατῆλθε τὰς βαθμίδας
τῆς κλίμακος ἀνὰ τέσσαρας.

— Εὐγενὴς καρδιά! ἐπανελάμβανε καθ'
ἐκάστην στιγμὴν. Ταλαίπωρε Ἐδμόνδε!
τούλάχιστον θὰ μοὶ ὀφείλῃ μίαν χαράν!

Εἰς τὴν θύραν ὁ Γουσταῦος συνήντησε
τὸν φίλον του, ὅστις, καθὼς εἶδομεν, ἡ-
θέλησε νὰ ἔλθῃ, ὅπως ἐπισκεφθῇ τὸν κ.
Δεβώ.

— Σὲ ἀγαπᾷ! ἀνέκραξεν ὁ Γουσταῦος.
Οὐδέποτε θὰ ὑπανδρευθῇ ἄλλον. Ἰδοὺ ὁ
δακτύλιός της. Ἀπὸ τῆς σήμερον εἰσθε
μεμνηστευμένοι. Ἐλπίζε, φίλε μου, ἔλ-
πιζε . . .

Καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἐδ-
μόνδου.

Ὁ Ἐδμόνδος σχεδὸν ἐπνίγετο ὑπὸ τῆς
χαρᾶς.

— Τὴν εἶδες; ἠρώτησεν.

— Ναί.

— Καὶ μὲ ἀγαπᾷ;

— Ναί.

— Καὶ συναινεῖ νὰ με συζευχθῇ;

— Ναί, ναί, σοὶ λέγω.

— Ἄ, Γουσταῦε, δὲν ἐπίστευον ὅτι ἡ-
δυνάτό τις νὰ εἶναι τόσον εὐτυχὴς καὶ
τόσον δυστυχὴς τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Ἐδμόνδος ἐνηγκα-
λίζετο ἐκ νέου τὸν φίλον αὐτοῦ.

— Τί διάβολο τρέχει! οἱ κύριοι αὐτοὶ
εἶναι τρελλοί, εἶπε χονδρὸς τις κύριος, πα-
ρασταθεὶς κατὰ τὴν σκηνὴν ταύτην καὶ
μὴ ἐννοῶν πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἐναγκαλί-
ζονται οὕτως ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ἀναγκαζοῦσι
τοὺς ἀνθρώπους νὰ καταβαίνωσιν ἐκ τοῦ
πεζοδρομίου.

[Ἐπετα συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΤΑΛΛΗΣ

EUGÈNE D'AURIAC

H MONACHH

Ἀγγέλημα

Α'

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Ἰουνίου
τοῦ ἔτους 1732, γυνὴ τις ἐβαδίζε γοργῶ
βήματι ἐν τοῖς ὁδοῖς τῆς Τολώσσης. Ἐνί-
στε ἐσταμάτα ἵνα ἐρωτήσῃ τὸν δρόμον
της, εἶτα αὖθις ἤρχιζε τὴν ταχείαν πο-
ρεῖάν της. Ἐπὶ τέλους ἀφίκετο εἰς τὴν
μονὴν τῆς Παναγίας τοῦ Σάκκου, ἥς τὴν
κιγκλιδωτὴν θύραν ἔκρουσε, ζητήσασα ἵνα
ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν ἡγουμένην.

Γραῖα μοναχὴ τὴν εἰσῆγαγεν εἰς τι δω-
μάτιον εἶδος εὐκτηρίου, οὐτινος ἡ εὐωδία
τῶν ἀνθέων ἐδήλου τὴν κομψότητα, εἶτα
δὲ ἐξῆλθεν ἄφωνος, ἀφῆσασα τὴν ἀγνω-
στον μόνην καὶ βεβυθισμένην ἐν ταῖς σκέ-
ψεσιν αὐτῆς. Μετ' ὀλίγον γυνή, ἀγέρωχον
τὸ βῆμα ἔχουσα, εἰσῆλθε καὶ ὑπεκλίθη
ἐλαφρῶς, ὅπως ἀποδώσῃ τὸν χαιρετισμὸν
τῆς νεήλδους. Ὑπέδειξεν ἔδραν πρὸς τὴν
ἐπισκέπτριαν καὶ ἀμφοτέραι ἐκάθησαν.

Οἷοσδήποτε τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἐβλεπε
τὰς δύο ταύτας γυναικὰς ἐν τῷ μέρει
ἐκείνῳ, εὐτρεπισμένῳ μετὰ μεγίστης κα-
λαισθησίας καὶ πολυτελείας, εἰς παντοίας
εἰκασίας ἤθελε βυθισθῇ. Ἡ μὲν, κοινοῦ

ἀναστήματος καὶ προκεχωρηκυίας ἤδη ἡλικίας, ἦτο ἐνδεδυμένη διὰ χονδρῶν μαλλίνου ὑφάσματος, ὅπερ, ἡμιηνεφωμένον εἰς τὸν λαϊμόν, ἐφανερώενεν ὑποκάμισον ἐκ λεπτοτάτου ὀλλανδικοῦ λινού. Οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπῆστραπτον, καὶ ἀφ' ἐκατέρως τῶν παρειῶν τῆς ἐκρέμαντο φλόχοι φαιῶν μαλλίων ἀποκαλυπτόντων ἔτι μᾶλλον τὴν λευκότητα τοῦ δέρματός της. Τὰ χαρακτηριστικά της ἦσαν αὐστηρά, εὐγενῆ καὶ ἐπιβάλλοντα. Ἐν τῷ κόσμῳ ἦτο γνωστὴ ὡς Γαβριέλλα Δεσερζάν, ἀλλ' ἐν τῇ μονῇ ἐκαλεῖτο μήτηρ Ἀννα-Μαρία.

Πόσον ὁμως ἡ ἐτέρα διέφερε! Νεωτέρα τῆς πρώτης κατὰ εἰκοσιν ἔτη περίπου, ὑψηλὴ καὶ εὐκαμπτος, ἔτρεμε καὶ ἐκλινε, δίκην ἄνθους κύπτοντος τὴν κορυφὴν πρὸ τῆς θυέλλης. Τὸ ὠραιότατον πρόσωπόν της ἔφερε τὸν τύπον μακρῶν βασάνων. Χονδρὰ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν μακρῶν βλεφαρίδων της, ἅτινα περιεκύκλουν τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ οἱ ὠραῖοι βόστρυχοι τῆς ξανθῆς κόμης της, σαλευόμενοι ὑπὸ δροσεροῦ ἀέρος εἰσδύοντος ἐν τῷ δωματίῳ, ἔπιπτον ἐπὶ τοῦ στήθους της.

— Εἰμπορῶ νὰ μαθῶ, κυρία, εἶπεν ἡ ἡγουμένη, μετ' ἀρκούντως μακρὰν σιγὴν, ὁποῖον αἴτιον σὺ ἔφερες ἐδῶ;

— Οἶμοι! μῆτέρ μου, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ γυνή, ἀπομαζάσα τὰ δάκρυά της, ἤλθον νὰ σὺ παρακαλέσω ὅπως μὲ παρηγορήσῃτε. Εἰμαι δυστυχὴς ἀμαρτωλή, ἀλλ' ὑπέφερον ὡσάύτως. Ὁ Θεός, μοὶ ἔλεγον πάντοτε οἱ γονεῖς μου, συγχωρεῖ τοὺς μετανοοῦντας. Ἐνόμισα ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἡ μετάνοια καὶ ἀνεμνήσθην τῶν λόγων τούτων τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς μαθητάς του: «Εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ εἰσέλθῃ πλούσιος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.»

Διὰ νὰ τύχῃ τὸ ἀμάρτημά μου ἐξιλασμοῦ, διὰ νὰ συντελεσθῇ ἡ μετάνοιά μου, ἔρχομαι νὰ ριθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας σας, ἐγκαταλείπουσα ἅπασαν τὴν περιουσίαν μου... Καταδέχθητε νὰ μὲ καταλέξητε μεταξὺ τῶν ἁγίων θυγατέρων σας.

— Ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου εἶναι ἀνοικτός εἰς ἅπαντας τοὺς ἀμαρτωλούς, ὑπέλαθεν ἡ ἡγουμένη. Ἐπιτρέψατέ μοι ἐν τούτοις νὰ σὺ παρατηρήσω ὅτι δὲν μοὶ φαίνεσθε εἰς κατὰστασιν νὰ ὑποβληθῇτε εἰς τὰς στερήσεις τοῦ τάγματος ἡμῶν... Εἰσθε ἀδύνατοι, ἡ ὑγία σας...

— Ὁ Θεός μου! διέκοψεν ἡ ἄγνωστος, θὰ περιπλανώμαι λοιπὸν καθ' ἅπαντα τὸν βίον μου; Ἀγία μῆτερ, φαίνεσθε ἀγαθὴ καὶ εὐσπλαγχνος, μὴ μὲ ἀπομακρύνετε ἀφ' ὑμῶν, σὺς ἰκετεύω. Οὐδὲν πλέον μοὶ ἀπομένει ἐπὶ τῆς γῆς. Δὲν ἔχω πλέον σύζυγον, καὶ ἴσως οὔτε τέκνον.

Ἡ μοναχὴ ἐφάνη συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς θλίψεως, ἥτις τόσον ἀληθὴς ἐξεδηλοῦτο. Ἐπλησίασε ταχέως τὴν νεαρὰν ἄγνωστον καὶ τῇ εἶπε λίαν ἡπίως:

— Ἀπομάζατε τὰ δάκρυά σας, κόρη μου. Οὐδόλως σκέπτομαι νὰ σὺς ἀποδιώξω. Ἄν ἡ ἀπόφασίς σας εἶναι ἀνέκκλη-

τος, ἂν ἦσθε ἐλευθέρᾳ παντὸς δεσμοῦ καὶ ἂν αἰσθάνησθε ὑμᾶς αὐτὴν ἐμπορουμένην ὑπὸ τῆς ἀναγκαιᾶς δυνάμεως, μέινετε μαζί μας. Θὰ σὺς παρηγορήσωμεν καὶ ἐλπίζω ὅτι αἱ μετὰ τῶν ἰδικῶν σας ἐνωμέναι δεήσεις μου θὰ τύχωσι τῆς συγχώμης τοῦ Θεοῦ.

Ἔστη ἐπ' ὀλίγον, θεωροῦσα μετ' ἄκρας προσοχῆς τὴν ἐρχομένην οὕτω νὰ ζητήσῃ καταφύγιον ἐν τῇ μονῇ, εἶτα δὲ προσέθηκεν:

— Ἐν τούτοις ὁ κανονισμὸς τοῦ τάγματος ἡμῶν ἀπαιτεῖ νὰ μάθω πόθεν ἔρχεσθε... Εἰσθε ξένη, ἀναμφιβόλως; Τίς εἰσθε; Μήπως ἔχετε οἰκογένειαν, ἥτις νὰ σὺς ζητήσῃ λόγον περὶ τῆς ἀποφάσεως ἣν ἐλάβατε;

Ἀκούσασα τὰς ἀρκοῦντως γοργῶς γενομένας ἐρωτήσεις ταύτας, ἡ ἄγνωστος ἐφάνη πρὸς στιγμὴν ἐκπεπληγμένη. Ἐλαφρὰ ἐρυθρότης ἐχρωμάτισε τὰς πρὸ ὀλίγου ὠχρότάτας παρειάς της. Ἐν τούτοις ταχέως συνῆλθεν ἐκ τῆς ταραχῆς της, καὶ ἀπεκρίθη ἐντελῶς γαλήνιος καὶ θαρραλέως:

— Ἐγεννήθην εἰς μικρὰν τινα πόλιν πλησίον τοῦ Λονδίνου καὶ ὀνομάζομαι Αἰκατερίνη Δεσερζόουρη, κόμησσαι Δαρμούθ... Πρεσβεύω τὴν καθολικὴν θρησκείαν.

Εἰποῦσα ταῦτα ἐξήγαγε κάτωθεν τῆς ἐνδυμασίας αὐτῆς κομψὸν κιβωτίδιον, κεκοσμημένον διὰ χαλυβδίνων κοσμημάτων, ὅπερ ἐνεχείρισε τῇ ἡγουμένη.

— Λάβετε τὸ κιβωτίδιον αὐτό, μῆτέρ μου, ἐξηκολούθησε. Περιέχει τὴν προικὰ μου. Θὰ ἴδῃτε ὁμως ἐν αὐτῷ πολυτιμώτατον πρᾶγμα, οὐχὶ δι' ὑμᾶς, ἀλλὰ διὰ τὸ μόνον ἀγαθὸν ὅπερ μὲ συνέδεσεν ἐν τῷ κόσμῳ μέχρι τῆς σήμερον. Οἶμοι! ἀπηλπίσθην ἀπὸ τοῦ νὰ τὸ ἴδω... Μοὶ ἤρπασαν τὸ τέκνον μου, τὸ ἀπέσπασαν τῶν ἀγκालῶν μου ἐν Ἀγγλίᾳ, ἵνα τὸ φέρωσιν εἰς Γαλλίαν. Ἄν ζῇ ἀκόμη, ἂν ἡμέραν τινὰ ἀκούσῃτέ τι περὶ αὐτοῦ, καλέσατέ το καὶ δότε τοῦ τὴν παρακαταθήκην ταύτην, τὴν ὁποῖαν σὺς ἐμπιστεύομαι... Εἴθε νὰ εὕρῃ μετ' οὐ πολὺ ἐν αὐτῷ τὰς τελευταίας σκέψεις τῆς δυστυχοῦς μητρός του.

B'

Δύω ἔτη μετὰ τὰ ἀνωτέρω, ἐν Τολώσῃ γενικὴ ὁμιλία ἦτο περὶ τῆς ὠραίας κομῆσεως Δαρμούθ, ἥτις ἐμελλε νὰ γείνῃ μοναχὴ. Τὸ παρεκκλησίον τῆς μονῆς τῆς Παναγίας τοῦ Σάκκου (λαβούσης τὸ ὄνομα τοῦτο, διότι ἡ μονὴ ἔκειτο ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου ὁδοῦ), εἶχε κοσμηθῇ πρὸς τοῦτο ὑπὸ μεγαλοπρεπῶν κατὰ πεπρασμάτων καὶ σπανιωτάτων δροσερῶν ἀνθέων. Τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ, τὸ μοναστήριον τῶν Βενεδικτίνων, ὅπως ἅπαντα τὰ γυναικεῖα μοναστήρια, ἀπῆστραπτον ἐκ τῶν καλλωπισμῶν. Ἡδύνατο νὰ συμβαίῃ ἄλλως, ἀφ' οὗ αἱ μοναχαὶ τούτων ἀνῆκον εἰς τὰς ἐνδοξοτάτας οἰκογενείας, ἀφ' οὗ καὶ πριγκίπισσαι μάλιστα κατελίμπανον τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου ἵνα

εἰσέλθωσιν εἰς τὰς μονάς; Κατὰ τὰς τελευτάς τοῦ αἵματος, ἤρεσκοντο νὰ περιβάλλωσι τὴν ἱερότητα τῆς θρησκείας διὰ πομπῆς καὶ μεγίστης μεγαλοπρεπείας. Ἦτο τοῦτο ἀνάμνησις ἐλαχίστη τῆς καταγωγῆς αὐτῶν καὶ τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ μεγαλείου των, εἰς ὃν ἄλλοτε ἀνῆκον.

Ἡ τελετὴ, ὁρισθεῖσα κατ' ἀρχὰς κατὰ τὴν 10 Ἰουνίου, ἀνεβλήθη ἐπὶ δεκαήμερον, διότι, ἔλεγον, ἡ ἡγουμένη εἶχεν ἀσθενήσῃ καὶ οὐδέποτε ἡδύνατο νὰ γείνῃ μοναχὴ δόκιμος ἀπουσιαζούσης τῆς σεβασμίου ταύτης μητρός. Ἰσως ὁμως ἡ ἡγουμένη ἀνέμενεν ἵνα ἡ ἀκολουθία τῆς τελετῆς ταύτης τελεσθῇ παρόντος τοῦ ἀρχιεπισκόπου.

Πράγματι, ὁ Πανιερώτατος Κριλιὼν ἐμελλεν αὐτοπροσώπως νὰ λειτουργήσῃ.

Μίαν ὥραν πρὸ τῆς λειτουργίας, ἡ δόκιμος, λευχειμονοῦσα καὶ φοροῦσα στέφανον ἐξ ἀνθέων, παρεδόθη εἰς τὴν ἀνάδοχον, ἥτις ἐλλείψει οἰκογενείας, τὴν συνώδευσεν ἐν τῇ πόλει. Ἀνοίξασα αὐτῇ τὰς πύλας τῆς μονῆς, ἡ ἡγουμένη τῇ εἶπε:

— Πήγαινε, κόρη μου, πήγαινε ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ. Δύνασαι νὰ μείνῃς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἂν ἐλπίζῃς νὰ εὕρῃς τὴν εὐτυχίαν.

[Ἐπεται συνέχεια]

B*.

ΠΑΥΛΟΥ ΜΑΝΤΕΓΑΤΣΑ

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΕΝ ΜΑΔΕΡΑΙ

Τὸ ὠραιότατον τοῦτο μυθιστόρημα, τοῦ γνωστοῦ Ἰταλοῦ συγγραφέως, εὐρίσκειται ἐν τῷ γραφεῖῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», καὶ τιμᾶται ἀντὶ δρ. 1.50, ἀποστέλλεται δὲ ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελεῶν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελεῶν].

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελοδράμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήμα λ.50 [33]
«Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως», μυθιστόρ. δραματικώτατον Ἐσθ. Δ. Μοντεπέν, ἀρτί ἐκδοθέν. Δραχ. 3 [3,30]
«Τὸ Τριακοσιᾶδράχμον» Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λεπ. 50 [60]
«Υἱοὶ νῆ», Παύλου Μαντεγάτσα, μετάφρασις Ν. Ἀξελού, ἱατροῦ..... Δρ. 4 [4,30]
«Σύγγραμμα Μαγειρικῆς», Νικολάου Σαράντη (μαγειροῦ)..... Δρ. 4 [4,30]
«Οἱ Μελονομφαί τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορ. Ἐσθ. Μαρμιέ, στερεθῆσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 1,50 [1,70]
«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδελὰ τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννιστάρων». Τόμοι 2..... Δρ. 5. [5,50]
«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès..... Δρ. 1,50 [1,70]
«Τὰ Ἐκατομμύρια τοῦ κ. Ἰωραμίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ρ. σβούργ (τόμ. 2) Δρ. 7 [7,50]
«Λέων Ἀσώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰαδ. Σκυλίτση Δρ. 1,50 [1,80]